

זרע שמשון

רבי שמשון חיים
ב"ר נחמן מיכאל נחמני זצ"ל
הבטיח למי שילמוד בספריו:
תשלומי חן וחסד ושלמא רבא
מן שמאי ועיניכם תראה בנים
ובני בנים כשתילי זיתם סביב
לשולחנכם, חכמים ונבונים
ובתים מלאים כל טוב, גם עושר
גם כבוד לא יסופו מזרעכם וכו',
בני חיי ומזוני טבי.

מלא העומר

רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשאריות כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ. וכ"כ הנח"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין ח"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל המשתדלים והמסייעים
ברוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת
שעשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר

רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורנשטיין זצ"ל
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להגה"ק מקו"יגלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכ"כ השם משמואל:
ובטח יהיה למליץ יושר
למיימנים בה

ילקוט סופר

רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמוד או יפרסם דבריו
אני אטיב עמוהם להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איהו מזמורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שומע
קול בכיות עמו ישראל ברחמים
ואצטרף תפילתי עמהם
לטוב להם, כל הימים

לב העברי

רבי עקיבא יוסף
ב"ר יחיאל שלעזינגר זצ"ל
כתב בצוואתו
בקשתי שטוחה שישתדלו
להדפיס ספרים שלי, ואני
תפילה להש"ת, צעק לבי אל ה'
בין בחיי בעוה"ז, ובעוה"ב אם
יחיה בכוחי, אקוה שלא להיות
כפוי טובה ח"ו, ובעולם האמת
אקוה כי לא יבשו בי תנומכי.

אתוון דאורייתא

רבי יוסף
ב"ר יהודה ענגיל זצ"ל
העיד חתנו הגאון רבי יצחק
מנחם מארגענשטערן זצ"ל
בהספדו
רבינו בטרם עלה השמימה
הבטיח כל מי שייסייע בהדפסת
החיבורים שלו יהיה לו למליץ
יושר בעולם העליון

צדקת הצדיק

רבי צדוק
ב"ר יעקב רבינוביץ זצ"ל
אמר קודם פטירתו
שמבטיח כמו הבטחת בעל
מלא העומר שמי שידפיס
דבריו יהיה לו למליץ יושר

שערי זבול

רבי זבולון
ב"ר אברהם משה המבורגר זצ"ל
הבטיח כמה פעמים שיעשה
טובה וימליץ טוב למי שיעשה
טובה לנשמתו, וכך חרות על
מצבתו

מלליצי יורש

די שטערקסטע סגולה פאר אלע פראבלעמען

פארוואס האב איך פראבלעמען אין שטוב?
פארוואס גייט מיך אזוי שווער מיט פרנסה?
פארוואס האב איך צער גידול בנים?
פארוואס קען די דאקטער מיך נישט העלפען?
פארוואס האב איך נישט קיין מזל?

תירוץ

זייל די מקטריגים לאזען נישט אז מיינע תפילות זאלען נתקבל ווערען
וואס איז די עצה? זיך איינקויפען מליצי יושר!

זייט מקיים די צוואה פון די זרע שמשון, פלאצקע גאון, אבני נזר, ילקוט סופר, צדקת הצדיק, לב העברי, רבי יוסף ענגיל, רעננה רב,
און ר' יחזקאל אברמסקי, ר' זבולון המבורגר זצ"ל וואס האבען מבטיח געווען צו זיין מליצי יושר
פאר ווער עס וועט פארשפרייטען אדער לערנען זייערע ספרים.

לע"נ הרה"ק המקובל המלוב"ן ר' רפאל ב"ר אברהם ריס זי"ע

במדרש רבה בפרשתינו (לא:): ר' יוחנן יצא מטבריה לציפורי כשהוא נסמך על ר' חייא בר אבא תלמידו, כשהם באו בסמוך לאחד השדות, אמר ר' יוחנן השדה הזו
בעבר היתה שלי, ומכרתי אותה בכדי שאוכל לזכות לעסוק בתורה. התחיל ר' חייא לבכות, אמר לו ר' יוחנן מפני מה אתה בוכה. השיבו ר' חייא, מפני שלא הנחת
כלום לעת זקנתך. אמר לו ר' יוחנן וכי קלה בעיניך מה שעשיתי, שמכרתי דבר שנברא לשהי ימים וקניתי דבר שניתן לארבעים יום, ע"כ. ויש להבין מדוע בכה ר'
חייא לאחר שאמר לו ר' יוחנן שמכר הכל בשביל התורה, וכי לא היה מודה שהתורה היא יותר חשובה. ועוד קשה שאם ר' חייא אינו מודה לר' יוחנן בסברא זו, א"כ
מה מתרץ לו ר' יוחנן קלה היא בעיניך שמכרתי דבר שנברא לשהי ימים וכו', הלא בודאי גם ר' חייא ידע דבר זה שהשדה נברא בששת ימי בראשית, והתורה ניתנה
למ' יום, ובכל זאת בכה לפני ר' יוחנן ותמה על מעשיו שלא השאיר כלום לימי זקנתו, ומה הוסיף ר' יוחנן בדבריו אליו לנחמו. ועוד קשה מה איכפת אם נברא לשהי
ימים או לארבעים יום.
ויש לומר שבודאי גם ר' חייא היה יודע שהתורה יקרה היא מפנינים, וכל חפצים לא ישוו בה, אבל היות שכתוב 'אפס כי לא יהיה בך אביו', ואמרו (פסחים סד:): שאין
לו לאדם לסמוך על הנס, ומכל שכן לעת זקנה שאמרו (נדה סה.) כיון שניתקו שנינו של אדם ניתקו מזונותיו. ופירש"י, דבעת שניתקו שנינו של אדם מחמת זקנה,
ניתקו מזונותיו, וקשים לבא. ולכן תמה ר' חייא על ר' יוחנן שלא השאיר לימי זקנתו כלום. ובודאי בכלל תמיהת ר' חייא שאף אם תאמר שנתיראת פן אם ישאר
לך שדה אחת, היה גורם לך לפעמים מעט טירדה במחשבתך, כדכתיב 'מלך לשדה נעבד', ומחמת אותה הטירדה, היית מפסיד להבין איזה דבר בלימוד התורה. הלא
מצינו שאמר הכתוב 'כי ה' יתן חכמה', ובודאי שכיון שעשית כל מה שראוי לעשות ומכרת כל המותר מכדי חיך, מן השמים היו מאירים עיניך בתורה, ולא היית

ועיני לשמיא נטלית וכפי פרישות בתפלה, ועני בלב נשבר ונדכה, נפשי בשאלתי

נועם עליהם תבקשו בזה ובבא, די יתאמר מילי דשמיא מספרי אשר כתבתי

שרשי התורה והעבודה, בראשית' בשביל ישראל, ומשום כח מעשיו הגיד לעמו. דהנה יש כ"ח עיתים בקהלת (קהלת ג, ב-ח), ו"ד עיתים טובים, ו"ז בהיפך, ומסיימן בעת שלום. והשורש לזה הוא, כי כתיב 'עושה שלום ובורא רע', דשרשי העבודה באמת, להמתיק הגבורות בשרשן, כפי שקבלנו מפי סופרים וספרים קדושים לא לרמות את עצמו, עיקר העבודה להמתיק הרע שלו, כל מיני פסולות ממידות גרועות ומחשבות רעות ח"ו, ומדיבור רע ומעשים רעים ח"ו, ולעשות תשובה שלימה לפניו יתברך שמו על העבר, ואח"כ להתקדש ולהטהר באמת לעבודתו יתברך שמו מרצון הלב, ולקיים 'בכל לבבך', כאמרם ז"ל בשני יצרך, אז נמתקו הגבורות שלו בשרשן. כי עיקר הבריאה והתגלות הרע שנתגלה, היה בכדי לברר הפסולת מתוך האוכל, וזהו עובדין דחול, ואחר כך האוכל מתוך הפסולת שמותר בשבת, בתחלה להיות 'סור מרע' באמת, וזה שורש העבודה כל ימי חי האדם, כי מי יאמר זכיתי לבי, ואח"כ 'עושה טוב', כי כל זמן שאינו סור מרע באמת, כל מעשיו ועבודתו מעורב טוב ורע ח"ו, הכל ידוע לרוצה לאמת לא להשטות את עצמו, [ו'סור מרע' הוא עבודה הראשונה, 'עושה טוב'] זהו עבודה שניה, להיות סור מרע בשעת עשה טוב, לברר האוכל מתוך הפסולת, ואח"כ להיות בבחינת 'בקש שלום ורדפהו', היינו בחינת 'בכל לבבך' בשני יצרך.

כי עיקר השתלשלות הבריאה שהיה בבחינת ידים, כדכתיב 'אף ידי יסדה הארץ וימיני טפחה שמים', ובכל יד י"ד פירקין, שהם כ"ח עיתים, לא נתגלה ונשתלשל רק בשביל ישראל, בראשית בשביל ישראל, היינו שישאל יש להם כח ליחד כל העיתים בעת שלום ע"י תורתם ועבודתם, כשהיו באמת סור מרע תחלה ואח"כ ועשה טוב, אזי יוכלו להיות מבקשי שלום, ויתגלה יחודו ואחדותו יתברך שמו, כשהרע יומתק ויוכפה לטוב ויסקים לטוב, היינו כשיזכה האדם שיהיו כל מעשיו אפילו צרכי הגוף וכל מיני צרכי העוה"ז הכל רק לעבודתו יתברך שמו, אזי יקשר סוף מעשה, היינו כל מיני ארציות לבחינת שמים, ויתגלה השלום בעולם אפילו בכל מיני ברואים, כדכתיב 'וגר זאב עם כבש', והרשעה כולה כעשן תכלה.

וזהו עושה שלום ובורא רע ראשי תיבות עושר, שהוא בחינת דעת, שההיפך הוא בחינת אין עני אלא מן הדעת, ושורש השלום הוא מבח הדעת, שנאמר בו 'וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים', 'אתה הראית לדעת כי ה' הוא האלהים אין עוד מלבדו', היינו הכרה אמיתית שמלא כל הארץ כבודו, והוא ברא הכל ומקיים הכל בשפעו וחיותו, כדכתיב 'ואתה מחיה את כולם', וכל מה שברא לכבודו ברא, כדכתיב 'כל פעל הוי"ה למענהו', וגם רשע ליום רע, שיומתק הרע שלו, ובראשית בשביל ישראל ברא הכל ומקיים הכל, בכדי שיבררו הטוב מהרע, ויפרידו הרע מכל הנהגותיהם מחשבה דיבור ומעשה. והכל נראה למי שרוצה לחפש את האמת ודעת אמיתית, בעזר הש"ת החונן הדעת במתנת חנם, וזהו עבודת האדם בכל יום להשיב שני היצרים לעבודתו יתברך שמו, ולהמתיק כל הגבורות שלו, כי באמת ה' הוא אלהים יחיד ומיוחד, ולא נתגלו הגבורות שמהם נמשך הרע ח"ו בעוה"ז רק בכדי לעשות שלום.

מאבד שום דבר מלימודך. ועל כך השיבו ר' יוחנן, הלא אפילו לדברך שאתה אומר שראוי היה לי להשאיר קצת מנכסי, היה לי לסמוך על הנס של חסדי המקום שיאיר עיני בתורתו, א"כ אני דעת אחרת היתה עמדי, ובחזרתי לסמוך על הנס של חסדי המקום שבדאי כיני לי מזונותי כראוי, ולכן ואף שבכך אני סומך על הכל, ואף שבכך אני סומך על הנס, אני חושש בכך, שהרי אף אם לא הייתי מוכר הכל, הייתי מוכר לסמוך על הנס שיאיר לי ה' בתורתו, וממילא אדרבה יותר עדיף לסמוך על הנס בענין הפרנסה והמזונות, מאשר לסמוך על הנס בענין לימוד התורה, כי יותר קל שיבוא לי המזונות שאינם כל כך חשובים שהרי נבראו בששה ימים בלבד, מלבטוח על הנס שיאיר עיני בתורתו שהיא יקרה הרבה שניתנה רק לאחר ארבעים יום. (זרע שמשון' איכה אות ז').

לע"נ הג"ר אברהם משה ב"ר שמואל שוואל המבורגר זצ"ל י"א צ"ט ו' אייר

אמור אל הכהנים. במדרש רבה (כו:): 'אמור אל הכהנים, הלא הוא דכתיב 'יראת ה' טהורה עומדת לעד', אמר ר' לוי מיראה שנתירא אהרן מלפני הקב"ה, זכה וניתנה לו הפרשה הזו שאינה זזה ממנו ולא מבניו ולא מבני בניו עד סוף כל הדורות, ואיזו, זו

פרשת המת, שנאמר 'יאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים בני אהרן'. ומקשה ביפה תואר, הא אשה גרושה ג"כ לעולם.

ויראה על פי מה שאמרנו במדרש תנחומא: כל מה שהקב"ה מזחיר את יראיו הוא בשביל קדושתן וטהרתן וכו'. לפי שכל מה שהם מתקדש בקדושה יתירה, צריך ליהרר יותר, כמו שהבגד הדק מקבל כתם בקל יותר מהגס, א"כ תוספת אזהרה לכהנים שהם מקודשים יותר, ואהרן על כל הכהנים, וכמו שכתבתי עה"פ 'אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו', פתח ברבים ('הכהנים', 'אליהם'), וסיים ביחיד ('לא יטמא'). ופירשנו שהקדושה נמשכת להם מאהרן קדוש ה', אף שמצד אינם ראויים לקדושה הלזו, לכן אמר שזכו לכך בשביל שורש קדושתן שנמשך להם מאהרן אשר ראוי לקדושה זו אשר 'לנפש לא יטמא בעמיו'.

[וזהו שאמרנו במדרש שפרשת המת דייקא 'זכה וניתנה לו הפרשה הזאת שאינה זזה ממנו ולא מבניו ולא מבני בניו עד סוף כל הדורות', היינו

שפרשת המת ניתנה לכל זרע אהרן בזכותו של אהרן אשר שורשו היה טהור, וזכו כל זרעו אחרייו להרחקה מטומאה רק מכוחו].

והנה כבר פירשנו אהא דלמד בעירובין (דף יג:): לטהר השרץ, אמר רבינא אני אדון ואטהרנו, מה נחש שממית [אדם ובהמה] ומרבה טומאה, טהור כשמת, [דרך שמונה שרצים טמא], כל שכן שרץ, ודחי מעשה קוץ בעלמא קעביד. ופירש"י וז"ל: לאו קל וחומר הוא, דאין זה חומר אם הוא ממית ומרבה טומאה, שהרי כמו כן יש קוצים שהן ממיתין ומרביין טומאה והן טהורין, עכ"ל. וכתבנו דהכי קאמר, שמרבה טומאה מצד שורשו, שהמיתה הוא בעטיו של נחש, א"כ הוא אב לטומאת מת, וא"כ לא דמי לקוץ.

[ולכן לא חש רבינא לדחיית 'מעשה קוץ בעלמא קעביד'. וכוונת רבינו הוא, דאם בשורש טומאה, משפיע השורש על כל היוצא ממנו להיותם טמאים, מידה טובה מרובה בשורש קדושת אהרן, שבדאי משפיע טהרה על כל זרעו היוצאים ממנו עד סוף כל הדורות, ושפיר אמר הכתוב 'אמור אל הכהנים', שכל כח קדושת טהרתם הוא מפני שהם 'בני אהרן', אשר 'לנפש לא יטמא בעמיו'].

והשתא לפי שהיה תלונה על אהרן שעשה העגל, וידוע שכשעמדו על הר סיני היה ראוי שיהא המות נפסק, רק

בעגל חזרו לקלוקלם, והשתא לפי מחשבת ההמון, גרם אהרן הטומאה, ואין ראוי שיתקדש בזה בקדושה יתירה שיהיה נבדל מן הטומאה יותר מישראל [שהרי הוא גרם המיתה והטומאה ע"י חטא העגל]. אבל באמת כוונת מחשבת אמר שזכה לפרשת טומאה, ומזה מופת שלא חטא בעגל ואדרבה עשה בזה תיקון.

לע"נ הרה"ק ר' מנחם נחום טברסקי ב"ר דוד מטשעלסקי זצ"ל י"א צ"ט ו' אייר

חילוק בין עבד לשפחה. כתב האבני נזר (י"ד סי' ש"ג), דשפחה כנענית אינה צריכה טבילה לאחר שחרורה כדי להיות ישראלית גמורה, כיון

ב' אמור י"ד אייר

יא"צ של הרה"ק ר' עקיבא ב"ר יעקב מפרנקפורט זי"ע

מקובל מהחתם סופר:

סגולה להצלחה או למצוא אבידה, לנדב צדקה לע"נ ר' עקיבא מפרנקפורט.

גם שידוך הוא כמצאית אבידה, כדאמר (קידושין ב:): ר' שמעון אומר מפני מה אמרה תורה כי יקח איש אשה, ולא כתב כי תלקח אשה לאיש, מפני שדרכו של איש לחזר על אשה, ואין דרכה של אשה לחזר על איש, משל לאדם שאבדה לו אבידה, מי חוזר על מי, בעל אבידה מחזר על אבידתו.

סגולה פאר ערליכע קינדער

סגולת אריה"ק כהדרכת הרה"צ מ'אראד צ"ל

אריינברענגען ידאת חטא אין אייערע קינד דורך א שטיין ביי קברי צדיקים.

וואס טוהט מכן דורות ישרים:

- ת"ח וירש וואס טוהט עס שוין אסאך יאהרן צו העלפן אידן. וועט עס טוהן פאר אייער ישיעה פרייוואט, באמנות, קאנפירענשעל.
- יעדער נאמען איז א באזונדערע שטיין, באזונדערע עבודה און תפלות פאר א לענגערע צייט, אלעס ווערט געטוהן מיט גרויס איבערגעגעבענקייט. מיט כוונה, במתנות, אזוי האט עס די ריכטיגע כח.
- מ'שרייבט די גאנצע נוסח אויפן שטיין סיי פאר מען באקט די חלות און סיי נאכדעם אזוי ווי אלע שיטות. די שטיין בלייבט אין דעם אויוועג פאר 2 וואכען.
- מ'זאגט די תפילה 18 מאל אויפן שטיין, ביי די ריכטיגע צייטען.
- מ'לאזט איין וויסען ווען די שטיין ווערט געבאקט, שהוא עת רצון להתפלל. כדי אייר זאלט קענען מיט זאגן די תפילה.
- די ת"ח גייט אליין צום ציון און מתפלל, נאכדעם וואס ער רופט נשמת הצדיק אל קברו (המקובל מהישמח משה).
- די שטיין ווערט באגראבען ווי די ריכטיגע וועג און אזוי ווערט מען עס נישט.
- מעקן אויך אפגעבען די שטיין און עס אליין אראפלייגן ביי וועלכע צדיק איז ווילט.
- מעקן באשטעלען אכאר שטיינער כדי מ'זאל עס לייגען ביי אסאך צדיקים.

דוקא אויך דעם מקובל'דיג אופן פון מכן דורות ישרים ווערט מען ווי עס ווערט מקיים די ווערטער פון אריה"ק אויפן ארץ: יעדער חלל (אנציערע זיין מארץ צו אידשקייט), שיהפך לבו לשמים לטובה (ס'רשיט'ע די גאנצע מענטש), ווארמא מלאים (וועטט ווען וואונדער), מעקן עס געבען פון מענער.

פאר פרטים רופט-טקסט מכן דורות ישרים
dorosyesharim@gmail.com 917-635-3883

צופרידענע עלטערען פון מכן דורות ישרים זאגן:

”מין קינד איז געווארן א אדערע מענטש. ער וויל מער מיט זיין חסידות. ער וויל ענדענען א מוסכא

”מין ווען בעהר מ'ר' זעט קיין אויף 5 מינוט פאר סוף זמן קריאת שמע

”מין יצחק האט אדריפעלייגט א פילטער

”אין האב נישט געהאט קיין מנוחה פארדעם נישט וויסענדיג וואס מ'ין בחור טוהט

”כדאב ינגעהויבן ווען הצלחה מיט מיינע קינדער נאכען מתוך זיין פאר מ'ין חברים קינד

הגדרות אבני נזר - על ענייני מילה

אך נראה שאמר לרבנות שאיסור טומאת מת שהוא מטעם שנכנס לביהמ"ק, וכמו שאמרו בתנחומא, והיה ראוי להיות רק בזמן שביהמ"ק קיים, מ"מ ע"י היראה שנתירא אהרן, זכה לזה שיהיה נוהג לבניו ולבני בניו לעולם. והענין הוא על פי מה שמובא בזה"ק (בהקדמה ה' ב) 'ומקדשי תיראו' דא שבת דמעלי שבתא דאיהו יראה, ושריא בה יראה. (תרגום: 'ומקדשי תיראו', זו היא שבת של ליל שבת, שהיא יראה, ושוורה בה יראה). והיינו דמדת מלכות כנסת ישראל כנגד שם אדניי שמורה על יראה, כמו שנאמר 'ואם אדונים אני איה מוראי', וכמו שאמרו מלך שתהא אימתו עליך, ואמרו מנין שהקב"ה לבן של ישראל, שנאמר 'צור לבבי וחלקי אלהים לעולם', והוא הנאמר 'אני ה' השוכן בתוך בני ישראל', שבלב הוא משכן הקדושה, וזהו 'ומקדשי תיראו'. ואהרן הכהן דכתיב 'ואתנם לו מורא וייראני', זכה ע"י היראה שהשיי"ת שוכן תמיד בלבו, והוא תמיד במקדש. ולכן נאסר לו ולבניו עד סוף כל הדורות טומאת המת אף בזמן הזה, שהם תמיד כמו במקדש.

וזהו 'אמור אל הכהנים וגו' ואמרת אליהם, שאף שיש להם קדושה זו, צריך משה רבינו להכניס בהם קדושה זו, וכמו בקידוש בכורות, דאף דבכור קדוש מאליה, מ"מ מצוה להקדישו, כמו שאמרו בערכין (כט.), וכתב 'וידרב' אל משה קדש לי כל בכור, שמהם רבינו הוצרך להכניס הקדושה בבכורות, כן קדושת הכהנים שיהיו תמיד כמו שהם בביהמ"ק, זאת הקדושה הוצרך משה רבינו ע"ה להכניס בהם. ועל זה נאמר 'אמור אל הכהנים וגו' ואמרת אליהם, אמירה בלחישא, כמו שמובא בזה"ק (דף פח:), להכניס בהם הקדושה שיהיה נוהג פרשה זו לדורות אף בזמן שאין ביהמ"ק קיים. וזה שהביא המשל הזה, שהאיסור הוא מפני שנכנסין למקדש, ומ"מ איסורו נוהג לעולם אף בזמן שאין ביהמ"ק קיים, ועל כרחך מפני

שהם תמיד כמו נכנסים למקדש וכאמור, ולכן נאמר שתי פעמים אמירה, שהוצרך משה רבינו ע"ה להכניס בהם הקדושה.

ובשבת כל ישראל נקראים 'יראי שמי' (תענית ח:), וכל ישראל כמו כהנים שהם במקדש תמיד, וכמו שמובא בזה"ק (הנזכר) 'ומקדשי תיראו דא שבת דמעלי שבתא דאיהו יראה', ושבת בזמן כמו מקדש במקום, רק כיון שאינו רק בשבת ולא לעולם, לא נאסר להם טומאת מת אף בשבת, דכן במקדש ג"כ יש לפי שעה שנכנס ישראל למקדש, ורק כהנים מפני שהם תמיד כמו שהם במקדש, דכתיב 'ראת ה' טהורה עומדת לעד', לכן אין הפרשה הזו מזה מהם לעולם, וישראל בשבת הם ככהנים, שהם פגומים אז רק לתורה, וכמו שנאמר להם במתן תורה 'אתם תהיו לי ממלכת

שאינה מתחייבת עכשיו ביותר מצות, ורק עבד צריך טבילה כיון שבא להתחייב ביותר מצות. וז"ל: לולי דמסתפינא הו"א לחלק בין עבד לשפחה, דשפחה היא מחויבת במצות כמו הישראלית, אך שאסורה להינשא לבן חורין משום שהיא שפחה, והיא מכורה ממכר עולם על כרחא, א"כ אסורה לבן חורין, אבל כשנשתחררה ואין עליה שיעבוד, שוב היא ישראלית ומחויבת במצות כנשי ישראל, וממילא סגי לה בטבילה קמייתא שטבלה לשם שפחה, שהרי לא הוסיף לה השיחרור חיוב מצות. אבל עבד שאינו מחויב במצות כישראל, על כן אף כשנשתחרר במה יתחייב באותם מצות, דטבילה קמייתא לא חייבוהו באותם מצות, על כן צריך טבילה מחדש, וכיון שאינו מחויב במצות כבן חורין, על כן אסור בישראלית, שעדיין שם עבד עליו במה שאינו מחויב במצות שאר זכרים.

לע"נ הג"ר אשר הכהן כ"צמאן ב"ר אליעזר זצ"ל יא"צ ט"ו אייר

אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם. בתנחומא (פרשה זו א') אמירה שתי פעמים, משל למה הדבר דומה לטבח וכו', אמר המלך גוזר אני עליך שלא תראה את המת וכו', מפני שאמרה יוצא ונכנס וכו', שלא תטמא את הפלטרין שלי, כך גזר הקב"ה על

הכהנים הנכנסים לביהמ"ק שלא יטמאו למת, ע"כ. ולפי טעם זה לא היה צריך להיות איסור טומאת כהנים רק בזמן שביהמ"ק קיים שנכנסין לעבוד עבודה, ולא בזמן הזה, וגם איך יטמא הכהן את ביהמ"ק אם בימי טומאתו האסור לבוא למקדש, ולא דוקא כהן, הא כל ישראל מזהרין על זה, ולכשיטהר מותר לבוא, ומה בכך שהוא רגיל לבוא לביהמ"ק כשיטמא, לא יבוא הוא ויקריב אחר, ובלאו הכי היו חלוקים לעשרים וארבעה משמורים, ולששה בתי אבות,

וכל אחד מקריב רק ביומו, ולא היה בא בביהמ"ק, ולמה אינו יכול לטמא אז, והרי לא יטמא את הפלטרין, וגם מה זה תשובה על מה שנאמר לשון אמירה שתי פעמים.

אך הענין על פי מה שאמרו במד"ר (כו:ו) עה"פ 'ראת ה' טהורה עומדת לעד', מיראה שנתירא אהרן מלפני הקב"ה, כמו שנאמר 'ואתנם לו מורא וייראני', זכה וניתנה לו הפרשה זו שאינה ממונו ולא מבניו ולא מבני בניו עד סוף כל הדורות, ואינו זו פרשת המת וכו', ע"כ. והיינו דשאר מצוות אינם נוהגין בכהנים רק בזמן שביהמ"ק קיים, וטומאת כהנים נוהג לדורות בכל זמן. וצריך להבין הא גם איסור גרושה וזונה ג"כ נוהג לדורות לעולם.

ליתר פרטים, וכן לקבלת גליון "מליצי יושר" בכל שבוע:
gilyonmy@gmail.com 732.510.0560

רבינו בחיי לרבינו בחיי ב"ר אשר זי"ע

הרה"ק רבי דוד משה מטשארטקוב זי"ע היה אומר:

סגולה גדולה לפרנסה ללמוד הספר 'רבינו בחיי'. וסימנך: מאן דיהיב 'חיי', יהיב מזוני

ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל. חלול ה' הוא עון חמור ביותר, ומצינו שיותר הקב"ה על עבודה זרה ולא ויתר על חלול ה', ואמרו (יומא פו.) על עון זה שאין כח ביוה"כ לכפר ולא בתשובה לתלות ולא ביסורין למרק, אלא כלן תולין ומיתה ממרקת. ואמנם מצינו תקנה לעון חלול ה', כשיקדש את ה' כנגד מה שחילל, ולכן סמך לו "ונקדשתי", וכן אמר הכתוב: (משלי טז:1) "בחסד ואמת יכופר עון", כלומר עון הרשע והשקר שהם היפך חסד ואמת, כענין החולי שאינו מתרפא אלא בהפכו, ומפורש אמרו רז"ל: חטא אדם בלה"ר יעסוק בתורה, חטא אדם בעיניו יזילם דמעות, וכן אמר דוד: "פלגי מים ידיו עיני על לא שמרו תורתך", לא שמרתי לא נאמר, אלא "לא שמרו" [דקאי על העינים]. ועוד אמרו רז"ל: (ויק"ר כא:ד) אם עשית חבילות של עבירות, עשה כנגדן חבילות של מצות. רגלים ממהרות לרוץ לרע, יהיו רצין לדבר מצוה, ידים שופכות דם נקי, יקשור תפילין על ידו ויתן צדקה לעניים.

תולדות הגה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין זי"ע

אחרי פטירת האדמו"ר מאיזביצא, נתפלגו החסידים, מהם הכתירו את בנו הג'בית יעקב' לאדמו"ר, אבל רבים מהם וביניהם רבי צדוק, נטו אחרי גדול תלמידיו הרה"ק ר' יהודה לייב אייגר בעל 'תורת אמת', הבעל תורת אמת סירב בגדול ענותנותו לקבל עליו את הנשיאות, ורצה לחזור אל רבו הראשון האדמו"ר מקוצק, והוא פנה אל רבי צדוק ואמר לו 'ענתה עלינו לשוב לקוצק', אמר לו רבי צדוק, שמעתי שהאדמו"ר מקוצק רוצה מאד להכירני, ואני משתוקק עוד יותר להכירו, אבל אינני רוצה לנסע לקוצק לשמע שם דיבה על מורנו זצ"ל מאיזביצא. שאלו התורת אמת, א"כ אנה נפנה? ענה לו רבי צדוק מוטב שתתחילו אתם בעצמכם לנהל נשיאות. אמר לו התורת אמת, חושש אני מפני קוצק שיתחילו לרדפני. אמר לו רבי צדוק, אין חשש כי יש לכם זכות אבות, נכדו של ר' עקיבא אייגר יש לו חזקה שלא יפגעו בו לרעה. ותקע לידו פתקא עם פדיון, וכך אלצהו להתחיל בהנהגת חסידים.

וכן עשה רבי שמואל מליסביק מגדולי תלמידי איזביצא, שגם אותו רצו חסידים להכתיר לנשיאם, אולם הוא מיהא, וכשבאו אליו חסידים לחג השבועות, אמר להם 'בואו ואראה לכם אל מי לנסוע' וקם ונסע אל התורת אמת, וכל המון החסידים אחריו, כך נעשה התורת אמת הממשיך של תורת החסידות האיזביצית אחרי האדמו"ר הזקן, ונהל את נשיאותו במשך שנים רבות, מתרי"ד עד תרמ"ה. ורבי צדוק באותה תקופה אחרי פטירת האדמו"ר הזקן, נסתגר וכמעט שלא יצא מפתח ביתו, היה בא אל שלחנו של התורת אמת, אבל רק לסעודת מצוה, או שמחה, ובמועד ובשבת מברכין. ולד השלחן נהגו כל החסידים כבוד רב ברבי צדוק, ואיש לא העז לפצות פה בדברי תורה בפניו, וחכו למוצא פיו, אולם רבי צדוק נהג לשחק על יד השלחן ולא דיבר, והתורת אמת כבדהו מאד ויושיבהו לידו בראש השלחן, ויהי לו רבי צדוק לתלמיד חבר.

וכשנפטר בתרכ"ו האדמו"ר מגור בעל חידושי הרי"ם, אמר התורת אמת לרבי צדוק, עכשיו אתחיל אני לומר לכם 'אתם' [בלשון כבוד], כי אחרי פטירת הגאון בעל חידושי הרי"ם, נשאר אתם 'גאון הדור', וכן היה מקיים בו מצות מתנות כהונה, והיה זוכה כשב או עגל והיה שולח לו את הזיוע הלחיים והקיבה, והיה מפליג מאד בשבחו. פעם ישבה חבורת חסידים לפני התורת אמת, וספרו מאנשי שם וגדולי האדמו"רים, הזכיר להם התורת אמת 'ומהכנה שכחתם?' והלא הוא כאחד מהם, איש רוחני כולו מופשט מגשמיות לגמרי.

היה שואל ממנו שאלות בהלכה, פעם כשישב התורת אמת באבילות, והיה זה בחנוכה, שלח אל רבי צדוק לשאול מה הדין אם מותר לו לעשות את פתילות החנוכה, אם אין זו מלאכה האסורה על האבל. רבי צדוק לא נהג בשנים ההם להשיב על שום שאלות, וגם לחברו הגדול בעל התורת אמת לא רצה להשיב, ושלו לו רק תשובה זו: 'מאותו המקור שהוא יודע לפסוק להתפלל תפילת שחרית מאוחר [כידוע היה התורת אמת נוהג לאחר בתפילת שחרית עד מנחה ויותר מאוחר], מאותו מקור יפסוק לעצמו גם דין זה'.

התורת אמת כיבד אותו מאד, כשהיה רבי צדוק מאחר לבא לשלחנו, היה קם לפניו ומזיז כסאו למען תת לרבי צדוק לעבור למקומו הקבוע בראש השלחן על ידה. בערב ר"ה האחרון של התורת אמת, נכנס רבי צדוק אצלו עם פתקא להזכיר את עצמו לפניו, אמר לו התורת אמת 'מי יאמר שאתה צריך להזכיר את עצמך לפני, אולי צריך אני להזכיר את עצמי לפניך', ומיד הזכיר את עצמו לפני רבי צדוק בשמו ושם אמו, ובזה סמך את רבי צדוק להיות רבי.

אחר שנעשה לאדמו"ר, התחיל לכתוב ספר תורה בעצמו, והיה כותב אותו בכל יום ששי אחרי הטבילה במקוה, עשר שנים כתב אותו, וכשגמר לכתוב, עשו החסידים סעודה גדולה לגמרה של תורה.

תולדות בעל החזון יחזקאל זי"ע

בכוונותיו בתפילה השקיע כוחות נפש עצומים שהיו מתישים את כוחותיו, פעם כשחלה ונחלש, ואחד מתלמידיו שאלו אם הוא חפץ לטעום דבר מה כדי שיתחזק. השיבו מרן זצ"ל: 'לעשות ברכה גם כן צריך כח'.

רוח האמונה הכבירה שהפיחה חיות מרוממת בתפילתו, צצה ועלתה בכל ניד ובכל זיע שלו, כל עקא וגזירה ליותר בתפילותיו מתוך התרגשות ובכי ומתוך אמונה איתנה שע"י תורה ותפילה תבא הישועה מיד בלי ספק.

בליל שבת לפני קידוש כשהיה אומר 'שלום עליכם', היה מסב פניו אל הקיר ובוכה ומבקש שיצליח להדפיס את ספריו.

^א מובא מספר 'מפי ספרים וסופרים' (אבות פ"א): שמעתי מהגה"ח רבי אפרים זלמן הלפרין ז"ל, שפעם הלך אל הרה"ק רבי שלומ'קה מזויעה זי"ע להזכיר לפניו חולה מסוכן, אמר לו הרבי: מדוע לא באת לפני קידוש בשב"ק? הרי בקידוש אומרים ויכולו, וכל המתפלל בערב שבת ואומר ויכולו, מעלה עליו הכתוב כאילו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית, ושותף מה שעשה עשוי, לכן בשעה נעלה זו מתעורר בשמים עת רצון שאפשר לבקש כל אשר על לבו, והקב"ה ימלא משאלותיו.

שמקיימים העבודה בביהמ"ק ומקריבים קרבנות, וכהן העובד עבודה במקדש צריך להיות בשמחה, על כן אין להם לטמא למתים שלא יבואו לעצבות. וטעם זה הוא מפני קדושת ישראל אשר הכהנים הם השלוחים של ישראל להקריב הקרבנות. ובזה יובן אמירה שני פעמים, אחת מפני קדושת כהנים, ואחת מפני קדושת ישראל.

לזכות והצלחה שב.ש.ה.

אמור אל הכהנים. במדרש הדא הוא דכתיב 'יום ליום יביע אומר'. ונ"ל ע"פ דברי מו"ח הג' נ"י על המדרש שם: א"ר לוי מראה שנתירא אהרן מלפני הקב"ה, זכה ונתנה לו הפרשה הזו שאינה זזה ממנו ולא מבניו. כי בגמ' (ברכות ה.) דרשו רז"ל כלפי יצה"ר, 'ודומו סלה', יזכיר לו יום המיתה. וכמו שכתוב 'והחי יתן אל לבו'. אך אצל כהנים הוא יראה פחותה להיות יראים מעונש, וצריך להיות להם יראת התרוממות, וזה שאמר קרא 'לנפש לא יטמא בעמיו', כי הוא לא צריך לכך מתוך יראתו של התרוממות, על כן אין צריך לראות פני מת להזכיר לו אחריתו, וזכה שלא זזה פרשה זו ממנו ליראה התרוממות, והוא ע"י גדולת הבורא. ונראה זו היראה ע"י 'השמים מספרים כבוד אל', ועל כן ההמשך 'אמור אל הכהנים' שלא יטמאו למת, וכי תימא ואיך ילמדו יראה, מהא 'כי אראה שמך וגו' יום ליום יביע אומר', ואפשר בשביל זה אמרו (דמאי פ"ב מ"א): 'המקבל עליו להיות חבר ר' יהודה אומר לא יהא מטמא למתים'. כי צ"ל בבחינת כהני ה'.

לע"נ הג"ר ישראל איסר לאנדא ב"ר יהודה לייבוש אבר"ק סאדיגור זצ"ל יא"צ ה' אייר

מחלל שבת בפרהסיא. כתבו התוס' (סנהדרין עח): וז"ל: לא היה יודע באיזו מיתה [חייב המקושש]. ואע"ג דמיתה סתם חנק היא, מתוך הסברה היה מדמה לעובד עבודת כוכבים דבסקילה, דמחלל שבת בפרהסיא ככופר בעיקר, דכופר במעשה בראשית, עכ"ל. והקשה בגליון הש"ס, מנ"ל לפ"ז אליבא דאמת דמחלל שבת בצנעה בסקילה, דלמא רק בפרהסיא הוא בסקילה. ובסנהדרין קטנה שם תירץ, שכל שיתפרסם אח"כ, הוי

כבפרהסיא, וא"כ כל חילול שבת בפני עדים שמתרים בו ויתיר עצמו למיתה, כשיבואו העדים לפני ב"ד של כ"ג, הוי חילול ה' בפרהסיא, עכ"ד. והג"ר יוסף ענגיל (גליון הש"ס שם) תירץ באופן אחר, וז"ל: ודאי אין לחלק במיתה כלל, דהא קרא סתמא כתיב 'מחלליה מות יומת', וקאי בין אצינעא ובין אפרהסיא.

כהנים, וכמו שיהיה לעתיד 'ואתם כהני ה' תקראו', שיהיו פנוים אז רק לתורה, 'ועמדו זדים ורעו צאננם', ועל זה נאמר 'ומקדשי תיראו'.

לע"נ הג"ר זלמן נטע ליבוביץ ב"ר יעקב משה זצ"ל יא"צ ה' י"ד אייר

ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו. איתא במדרש תנחומא: זה שאמר הכתוב 'אמרות ה' אמרות טהורות', כל מה שהקב"ה מזהיר את ישראל, הוא בשביל קדושתן וטהרתן, הוי אומר 'אמרות ה' אמרות טהורות'. וצריך ביאור לשון המדרש 'כל מה שהקב"ה מזהיר את ישראל', הלא מצוה זו לא נאמרה רק לכהנים. ויש לומר דהנה אמרו חז"ל 'בני אהרן', ולא בנות אהרן, שלא נצטוו נשים באיסור זה של טומאה לכהנים. והקשה בקרבן אהרן, הלא קי"ל דהשוה הכתוב אשה לאיש לכל עונשין שבתורה, וא"כ גם הנשים יצטוו בל"ת. ותיירץ, שאין אומרים כלל זה רק במה שאסור מצד עצמו, משא"כ מצות טומאת מת אינו אסור מצד קדושת עצמו, רק בשביל שאסור לעבוד במקדש אם רואה פני המת, וכפי שכתב בש"ך עה"ת, וז"ל: טעם טומאת כהנים משום שרואה פני המת תמיד, נעצב אל לבו, והכהן העובד עבודה צריך להיות בשמחה, כדכתיב 'ועבדו את ה' בשמחה', עכ"ל. ומבואר מזה, כי טעם מצות איסור טומאה לכהנים הוא משום שאינם יכולים להקריב הקרבנות אם אינם בשמחה, אמנם נשים שפטורות מן העבודה, על כן הם מותרין לטמא, ע"כ.

ומבואר מזה, כי ממה שאנו רואים שלא נצטוו על מצוה זו רק הזכרים, ש"מ שטעם המצוה הוא בשביל עבודת הקרבנות, שבעבודה זו כהנים הם שלוחא דישאל. ובזה יובן היטב לשון המדרש: 'אמור אל הכהנים בני אהרן, בני אהרן ולא בנות אהרן', ומזה כי טעם המצוה הוא בשביל עבודת הקרבנות שיהיה כראוי, ודרש המדרש כל מה שהקב"ה מזהיר את ישראל הוא בשביל קדושתן וטהרתן, והיינו כי גם מצוה זו נצטוו בשביל קדושת וטהרת ישראל, שבעבודת הקרבנות הכהנים הם שלוחים שלהם, ואין מצוה זו בשביל קדושת כהנים עצמם, דא"כ היו גם הנשים מזהרים על זה.

והנה נתנו חז"ל במדרש טעם על כפל האמירה שני פעמים, ולדרכינו יש לומר עוד, דהנה בבגדי אהרן הביא שני טעמים על המצוה שלא יטמאו הכהנים, חדא משום חשיבות עצמם, שאינו ראוי שמשמשי המלך שיטמאו למת. ועוד, כי היות

אלה המצוות אשר יעשה אותם האדם וחי בהם אני ה' יש בזה דרך עמוק, ויראתי לפרש, כי לבי מהסס בזה, אולי שגיתי ברואה ח"ו, אך ארמוז מעט, ואם יזכני ה' להבין על בוריו הדברים, אפרש יותר, כי שמעתי מן אא"ז זללה"ה, כי חטא אלופו של עולם מוסתר בו, ודברי פי חכם חן. ופירוש כי האל"ף היא אינה נגלית ואינה ניכרת במבטא, והיא באחרונה, וכן בתיבת 'טמא' רח"ל ג"כ הא' הוא מובלע באחרונה. ולהבין זה כי האדם העובר עבירה ח"ו אז הוא הסתלקות הדעת מעליו, כמאמרם ז"ל (סוטה ג.) אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות, ואז הוא מחשב בודאי שעזב ה' את הארץ ואינו משגיח בה, כי אם היה יודע ומאמין בזה שנגד ה' כל מפעליו, שהוא משגיח עליו בכל עסקיו, בודאי לא היה עובר עבירה כלל. ובאמת הוא בודאי שקר גמור, כי בודאי גם שם יש השגחתו מאתו יתברך, כי אם יציור העדר השגחתו משם אף רגע אחד, מיד היה מת באותו רגע, ולא היה כח בו לעשות שום דבר, אך שבודאי שם ג"כ הוא הקב"ה, אך בהעלם ובהסתתר מאוד, ועל זה מרמז הסתרת הא' שהוא אלופו של עולם, והוא באחרונה. והנה בודאי כשאדם בא לידי עבירה חלילה, ואינו רוצה לעשותה מחמת הקב"ה, או עושה איזה מצוה מחמת יראת ואהבת הקב"ה, נקרא הבחינה הזאת בחינת א', והוא בחינת 'אני ראשון', והבחינה הנ"ל ח"ו נקרא 'אני אחרון', ובודאי 'אני' דהיינו בחינת האחרון מגעגעת לבוא לבחינת 'אני ראשון' לחיותה, כי כל ירידת המדרגה בשם 'מיתה' נקראת, ובהעלות אותה, היינו או שעושה מצוה כנ"ל, או שמונע עצמו מן העבירה כנ"ל, או שחוזר בתשובה על מה שעשה כבר, ובזה הוא מחיה 'אני האחרון' ע"י 'אני הראשון', ואז נעשה התפשטות אור אלוהותו מעילא לתתא, ונעשה 'אני אחרון' ואני ראשון ומבלעדי אין אלהים, כי בודאי לא עזב ה' את הארץ, רק הוא משגיח בעינא פקחא על כל פרטיה הנעשים בעוה"ז ובכל העולמות והוא המחיה את כולם. והוא הרמז 'אשר יעשה אותם האדם וחי בהם' אני ה', היינו שיהיה נעשה מן 'אני אחרון', 'אני ראשון' ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים כנ"ל והבן, וה' יכפר בעדי אם שגיתי ויראני נפלאות בתורתו הקדושה תורת אמת לי ולזרעי עד עולם אמן.

ועל כל גונוי ודאי הכוונה על מיתה אחת שוה, דאזתה מיתה שכוון עליה הכתוב היה לכל מחללי בין בצינעא ובין בפרהסיא וכמובן. ורק דספיקו של משה היה, דנהי דסתם מיתה היא חנק, מ"מ כאן דבפרהסיא יש סברא שיהיה בסקילה דומיא דעבודה זרה, ע"כ זה מכריע דלא לפרושי קרא על חנק כסתם מיתה דעלמא, כיון דקרא כולל גם פרהסיא, ובפרהסיא הא הסברא נותנת שיהא בסקילה, וכל מחלל שבת בסקילה, ממילא גם בצינעא, דכך ניתנה מיתת סקילה לחילול שבת, דכוונת 'מות יומת' דקרא הוא לסקילה, ובזה הוא שהיה ספיקו של משה אם סברתו זאת דפרהסיא ראוי שיהיה בסקילה צודקת, וא"כ ממילא ההכרח לפרש המקרא על סקילה, וממילא הכל בסקילה באמת, או אין סברתו זאת צודקת, והכל בחנק, דכוונת מיתה סתם הוא אהנק, וכיון דהושב לו דמקושש בסקילה, א"כ כוונת 'מות יומת' אסקילה, וא"כ הכל בסקילה שפיר ואפי' צינעא, כנלענ"ד פשוט.

לזכות אלעזר חיים בן הינדא להצלחה בכ"ע

אמור אל הכהנים בני אהרן. יש לדקדק דהוה ליה למימר מקודם 'בני אהרן', ואח"כ 'הכהנים', דכן הוא הסדר שמקודם היו 'בני אהרן', ואח"כ נעשו 'כהנים'. ויש לומר בהקדם אומרם (יומא עא:): 'דעבדין עובדא דאהרן', ואמרו כל הכועס נשמתו מסתלקת ממנו, שנאמר 'טורף נפשו באפו'. ואמרו 'אל תרצה את חבריך בשעת כעסו'. ולפ"ז למדה תורתנו הק' דעת להני רודפי שלום ועבדי עובדי דאהרן [והיינו 'בני אהרן'], לא רק הכהנים, 'לנפש לא יטמא בעמיו', פירוש בכעסו, והוא מלשון 'גחלים עוממות', שע"י הכעס אור נשמתו כבה ועוממת, ולא נשאר רק הנפש, דאז אין זמן הריצו, ולהכי הקדים 'הכהנים', דקפדנים הם.

אמור אל הכהנים בני אהרן. יש לפרש בהקדם דברי המגיד הקדוש זי"ע מקוזניץ על המשנה (אבות פ"ד) 'הלומד ילד', פירוש שעושה תשובה אמיתית קודם התחלת הלימוד, וידוע דבעל תשובה כקטן שנולד דמי, נותנים לו מוחין חדשים, וזה 'דומה לדיו כתובה על נייר חדש', עכ"ד. ואולי זה ג"כ כוונת זוה"ק (ח"א פג:): 'זכה יתיר יבין ליה רוח וכו' נשמה', ורוח והנשמה המה מוחין חדשים ממש.

ולפ"ז הפירוש 'אמור אל הכהנים' פירוש לכל מי שרוצה להיות ממשרתי ה', 'בני', שיקשרו את עצמם בעולם הבנה שהוא עולם התשובה קודם הלימוד, ועיד"ז יזכו לעלות למדרגת תלמיד חכם וכן, כדכתיב 'ורב שלום בניך', שזהו מדת 'אהרן' אוהב שלום, אמן כן יהי רצון.

לזכות ולרפ"ש י.ע.ב.ג.

וכל נפש אשר תאכל נבלה וטרפה וגו' וטמא. מפסוק זה ילפינן דנבילת עוף טהור מטמא האדם בבית הבליעה, והיינו בשעת אכילתו. וחקרו האחרונים אם זה טומאת מגע, רק דגלי קרא בנבלת עוף טהור דאינו מטמא בכל מקום, אלא בבית הבליעה. או דלמא זה טומאת אכילה, דהאדם נטמא ע"י אכילתו.

וכתב החזון יחזקאל (יומא פ"ג ה"א, שבועות פ"א ה"ד) דנחלקו בזה אמוראים, דר' מאיר סובר דזה טומאת אכילה, ולכן סובר (זבחים דף קה, א) דדומה טומאת נבלת עוף טהור דאינו מטמא במגע רק ע"י מעשה אכילה, לטומאת פרה ופרים הנשרפים דטומאתם אינו מחמת נגיעה, רק מחמת ההתעסקות בהם. והוסיף, דהרמב"ם שלא הביא הדין של כדי אכילת פרס, סובר דהוי טומאת מגע, וצריך כל הכזית בבת אחת, ולכן אינו דומה טומאת נבלת עוף טהור דהוי טומאת מגע בבית הבליעה, לטומאת פרה ופרים הנשרפים דטומאתם מחמת ההתעסקות בהם.

וז"ל: ר' מאיר (זבחים קה, א) שמדמה אהדדי טומאת פרה ופרים הנשרפים שטומאתם מחמת מעשה ההתעסקות בהם, לטומאת נבלת העוף, לענין שכולם כאחד סופם לטמא טומאה חמורה, ולא צריכי לא הכשר מים ולא הכשר שרץ. לדידיה נבלת העוף מטמא מדין מעשה אכילתה, ולא מטעם מגע. שהרי מסקינן לדידיה בזבחים (דף ע, א) בנבלת עוף טהור לשיעור אכילה בכדי אכילת פרס, הרי שטומאתה מחמת מעשה אכילה, ובאכילה מהני הצירוף בכדי אכילת פרס. דאי טומאת מחמת מגע, והדין הוא שהמגע יהיה בבית הבליעה, הוה בעינן שיעור כזית בבית הבליעה בבת אחת, שהרי כלל הוא בטומאת מגע שאין נוגע וחוזר ונוגע, ולא מהני צירוף בכדי אכילת פרס.

אבל הרמב"ם לא העתיק האמור שם בזבחים שכזית נבלת עוף טהור מטמא בכדי אכילת פרס, והיינו משום שסובר שטומאת נבלת עוף טהור היא טומאת מגע, ועל' בחדושי רבנו חיים הלוי (ה' אבות הטומאה פ"ג ה"א) שהראה מקור נאמן שיש חולקין על האמור בסוגיא זו אליבא דר' מאיר^א, אך דין הוא שהמגע יהיה בבית הבליעה, ולפיכך בעינן כזית בבית הבליעה בבת אחת, ואינו מצטרף בכדי אכילת פרס, שבטומאת מגע אין נוגע וחוזר ונוגע. ולדידיה לא דמיא טומאת פרה ופרים הנשרפים שטומאתם מחמת מעשה ההתעסקות בהם, לטומאת נבלת עוף טהור

מכון מליצי יושר

הגדרות אבני נזר - מהדורת לאנדא

על פרשיות התורה ומועדים

עם ביאורים הארות והערות

אפשר להשיג הספר בחנויות הספרים המובחרות
לתר פרטים, וכן לקבלת נלוין 'מליצי יושר' בכל שבוע: gilyonmy@gmail.com

הופיע ויצא לאור

"הגיד אדמו"ר זצוקלה"ה קודם פטירתו שאם ילמדו בספרים שלו, יהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתו ממש כמו בחיים"
(ארץ צבי עה"ת עמ' רמ"ב)

מלוכט מתוך גליונות "מליצי יושר" שיוצא לאור עולם מדי שבוע בשבוע

^א נראה מדברי החזון יחזקאל דסובר דכוונת הגר"ח הוא דזה טומאת מגע, ולכן לא מועיל שיעור של אכילת פרס. וכן בברכת אברהם (שבועות ז, ב וחולין עמ' עט, ועמ' שנד), כתב דזה כוונת הגר"ח. אבל פשוט לשון הגר"ח הוא דאינו זה טומאת מגע, רק טומאת מקום.

פנים יפות' לבעל הפלא"ה

בעל הפלא"ה בהקדמה לספרו כתב, וז"ל:
**'כל המעיין ועוסק בספרי, יתברך מקל
 עינאו, בברכת ה' הרחבה והמלאה, וינצל
 מכל עמל ותלאה'**

קדושים יהיו לאלהיהם. יש לפרש ע"פ הכתוב
 (ישעיהו מ:כה) 'ואל מי תדמיני ואשוה יאמר
 קדוש', ענינו ששם הוי"ה ב"ה הוא שוה ומשוה
 קטן כגדול, שכל הנאצלים והנבראים הכל
 נחשבים כאין נגדו. אבל שם 'אלהים' הוא
 מתחלק כפי המקבל וכו'. והנה בחר ה' באהרן
 בקדושת אלהותו עליהם מכל ישראל, והיינו
 דכתיב 'קדושים יהיו לאלהיהם', [דקדושת
 כהונה הוא משם 'אלקים'].

קדוש יהיה לך כי קדוש אני ה' מקדשכם. יש
 לפרש לפי מה שכתב הרמב"ם (גירושין פ"ב ה"כ)
 בהא דכופין אותו לגרש עד שיאמר 'רוצה אני',
 אף דהוי בע"כ, היינו משום דמסתמא נשמות
 ישראל דעתן לעשות כדן תורה לגרש, אלא
 דהיצה"ר כופהו, לכך כופין את הרע שבו,
 וממילא הוא רצון גמור למחשבתו הטובה. והיינו
 דאמר 'קדוש יהיה לך', דהיינו דכופין עד שיאמר
 'רוצה אני', ואין זה בע"כ, כי קדוש אני ה'
 מקדשכם, כי הנשמה חלק אלהי ממעל והיא
 רוצה לעמוד בקדושתה.

"הופיע ויצא לאור"

הגדרות חזון יחזקאל

על התורה ומועדים עם ביאורים הארות והערות

מלוטק מתוך גליונות
 "מליצי יושר"
 שיוצא לאור עולם מדי שבוע
 בשבוע

הנ"ר שלום איזון זצ"ל
 בעת הספדו בשנת ה'תשנ"ח
 של מרן בעל החזון
 יחזקאל, הכריז:
 "צנטינתי מאת רבינו
 למרסם שהבטוח שימליץ
 טוב למי שילמוד בספריו,
 וכן למי שיפיק את תודותיו
 תורתו"
 (רכבות אמרים אות' ח"ב עמ'
 רמ"ח)

אפשר להשיג הספר בחנויות
 הספרים המובחרות
 הפצה ראשית: גיליוןמי
 718.633.5103

ליתר פרטים, וכן לקבלת גליון "מליצי יושר" בכל שבוע:
 gilyonmy@gmail.com 732.510.0560

שטומאתה מחמת מגע בגויה טמאה,
 ובנבלת העוף שסופה לטמא טומאה חמורה
 בטומאת גופה לא צריכה לא הכשר מים ולא
 הכשר שרץ, אבל פרה ופרים הנשרפים אין
 סופם לטמא טומאה חמורה מחמת טומאת
 גופם.

לזכות מ.ב.ה. להצלחה בכל מעשי ידי, ושמידה עליונה

**אשה זונה וחללה לא יקחו, ואשה גרושה
 מאישה לא יקחו.** אמרתי לתרץ באופן
 מחודש את קושית הפני יהושע לפי שיטת
 ב"ש (סוף גיטין) דלא יגרש אדם את אשתו
 אא"כ מצא בה דבר ערוה, דא"כ קשה דלמה
 אמרה תורה בכהן 'אשה זונה וחללה לא
 יקחו, ואשה גרושה מאישה לא יקחו', הא
 לשיטת ב"ש אין אדם יכול לגרש אשתו
 אלא אם מצא בה דבר ערוה, א"כ כיון
 שכתוב 'אשה זונה וחללה לא יקחו', הא כבר
 נכלל בזה גרושה, דהא לפי ב"ש אסור לאדם
 לגרש את אשתו אלא אם מצא בה דבר
 ערוה, וא"כ ממילא הוה זונה ואסור לכהן
 לקחתה.

ולענ"ד אמרתי ליישב קושיא זו, דהא
 התורה אמרה בכהן גדול 'והוא אשה

בבתוליה יקח', והרמב"ם מונה זאת למצות עשה, והחת"ס בתורת משה
 חקר, אם לקח הכהן גדול בתולה כשהיה כהן הדיוט ונעשה כה"ג, אי מחויב
 אז ליקח שוב בתולה. וכתב החת"ס דלפי הרמב"ם הסובר דבכל השנה ג"כ
 אסור הכהן גדול בב' נשים, דאז היה צריך לגרש הראשונה וליקח בתולה
 מחדש, עכ"ד.

ולפ"ז אמרתי דבר נאה ליישב קושית הפני יהושע, דלכך צריכה התורה
 לומר מפורש שאשה גרושה מאישה לא יקחו, דלפי חקירת וחיידוש
 החת"ס יש כאן גרושה בלי דבר ערוה, שהכהן צריך לגרשה לפני שנעשה
 כהן גדול כדי לקחת אשה בתולה שהוא מצות עשה לכהן גדול, ולכך
 צריכה התורה לומר במפורש 'ואשה גרושה מאישה לא יקחו' בלי דבר
 ערוה, שכהן גדול גירשה כדי לקחת בתולה. ועכשיו מדויק מאד הפסוק
 'אשה זונה וחללה לא יקחו, ואשה גרושה מאישה לא יקחו', ויש לדייק
 למה צריכה התורה לחזור עוד הפעם לב"ש 'ואשה גרושה מאישה'. אבל
 לפי דברינו יש כאן שני דברים: א) תחילת הפסוק 'אשה זונה וחללה', דין
 כללי. ב) 'ואישה גרושה מאישה' שהכהן גדול צריך לגרש בלי דבר ערוה,
 וע"ז צותה התורה 'ואשה גרושה מאישה לא יקחו', ודברינו נפלאים. (שו"ת
 שערי זבול סי' י"ד).

עשינו מה שגזרת עלינו אף אתה עשה מה שהבטחתנו!

פאר א נדבה פון \$250 פאר גליון מליצי יושר וועט מען מודיע זיין ביי די ציונים
 פון די **פלאצקע גאון** - ווארשא, **אבני נזר** - סוכאטשוב, **צדקת הצדיק** - לובלין,
לקוט סופר - פאקש, **לב העברי** - הר הזיתים, **ר' יוסף ענגיל** - ויען, **בן לאשרי חזון
 יחזקאל שערי זבול** - הר המנוחות

אז איר האט מקיים געווען די צוואה, און יעצט איז די צייט פאר זיי מקיים צו זיין
 זייערע הבטחה!

געדענקט "מקח בלייבט מקח"!

732-510-0560 gilyonmy@gmail.com

מצוה נדירה שהמקיים אותה נוטל שכר כנגד כולם

כתב בשו"ע הרב (ת"פ פ"ב ס"א): 'מצות עשה של תלמוד תורה על כל אדם לעצמו ללמוד
כל התורה שבכתב ושבעל פה כולה. וכ"כ בסעיף י' וז"ל: ללמוד פעם אחת כסדר [תנ"ך]
 וכל התלמוד בבלי וירושלמי ומכילתא וסיפרא וסיפרי ותוספתות וכל המדרשים מתנאים
 ואמוראים כמו מדרש רבה ותנחומא ופסיקות וכו' ויצא בהן ומדרשי רשב"י (-זוהר) כדי
 שיוכל לגמור כל התורה שבעל פה כולה פעם אחת בחייו, עכ"ל.

זה מצוה שרק יחידי סגולה מקיימים אותה, וקל מאד לקיימה אם מקציבים לזה
 זמן מועט בכל יום, ובזה זוכים לקיים מצוה נדירה של מצות ת"ת ששקול כנגד כל
 המצוות, ואין לשער גודל השכר שזוכים עבור זה בפירות בעוה"ז והקרן לעוה"ב

נתפרסם לזכות י.ב.ח.ה. לנחת דקדושה מכל י"ח

תולדות הרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין זי"ע

מוכרי הספרים היו מביאים לביתו כל ספר עתיק נדיר ויקר וכתבי יד שנודמנו להם, כי
 ידעו שהוא חובב ספרים ויודע ערכם, והיה משלם מחירם המלא, ומעולם לא עמד על
 המקח, היו לו אלפי ספרים בביתו, וכל קירות החדר מלאים מן הרצפה עד לתקרה,
 וזכר מקומו של כל ספר וספר, והיה מקפיד מאד על סדר הספרים.
 ומסופר שלעת זקנתו כאשר לא יכול בעצמו עוד לעלות ולהוריד ספר הנחוץ לו, היה
 מבקש מאחד הבחורים מיושבי בית מדרשו שהיו באים לשמשו, והיה אומר לו את
 מקומו של הספר באיזו איצטבא ובאיזו שורה בדיוק נמרץ.
 פעם ביקש שיביאו לו את הספר 'מאור עינים' לר' עזריה מן האדומים, כי רוצה לעיין
 בו, אולם באותו יום שהביאו לו את הספר, פרצה דליקה בבית הסמוך, וציוה רבי צדוק
 להוציא כל ספריו כדי להצילם, כי חשש פן תתפשט האש גם על ביתו, כעבור כמה
 שעות כאשר כבו את האש, החזירו את הספרים למקומם, ולא חסר היה שום ספר
 מלבד הספר 'מאור עינים', אז אמר רואה אני שמן השמים עכבוני מלעיין בספר זה,
 ואם כך מוכרח אני לוותר עליו.

הופיע ויצא לאור

ערוך לנר - ברכת הבית

על מסכת כריתות

מהדורה מפורטת בתכלית ההידור והיופי
 עם הגהות והערות ואלפי תיקונים

אפשר להשיג הספר בחנויות הספרים המובחרות
 ליתר פרטים: 718.854.9897